

...

In die verre tijden bleven er nog enkelingen over, die erin slaagden hun onbelemmerde toegang tot de universele wijsheid te handhaven. Ze hoopten dat de mensheid, wanneer het zover zou komen dat het moeilijk werd om de vervuilde lucht in te ademen, en gevaarlijk om het verontreinigde water te drinken, en dat de kunstmatige systemen van levensonderhoud die ze gefabriceerd hadden – de technische zowel als de sociale – log en onbetrouwbaar bleken, en steeds vaker leidden tot desastreuze ongelukken...dat de mensheid dan tot inkeer zou komen...

Als mensen op de rand van de afgrond staan, zullen ze zich willen bezinnen op de essentie van het bestaan, de zin van hun leven en hun bestemming. Dan zullen velen van hen ernaar verlangen de waarheid van hun eerste oorsprong te begrijpen – en dat is pas mogelijk als ze hun oorspronkelijke vermogens terugkrijgen.

Tienduizend jaar geleden beschikten allerlei Mensen nog over deze vermogens. Over het algemeen waren dit mensen die aan het hoofd van een gemeenschap stonden, of de stamoudsten. Zij begonnen – of liever gezegd, de mensen begonnen op grond van hun aanwijzingen – speciale constructies te bouwen van zware stenen platen. Deze platen vormden de wanden van een holle ruimte, een kamer met een oppervlakte van ongeveer anderhalf bij twee meter en een hoogte van ongeveer twee meter – soms meer, soms minder. De platen werden ietwat overhellend naar het centrum van de kamer neergezet. Soms werd zo'n ruimte uitgehouwen uit een monoliet, soms werden ze onder de aarde verborgen, en afgedekt met een heuvel aarde. In één van de muren van de ruimte werd een kegelvormige opening gehakt in de stenen plaat, met een doorsnee van ongeveer dertig centimeter. Deze werd afgesloten door een precies passend gemaakte stenen 'stop'.

In deze grafkamers trokken zich Mensen terug, die het vermogen om te communiceren met de wijsheid van het Universum nog niet waren kwijtgeraakt. De overlevenden en zelfs de Mensen die duizenden jaren nadien geboren werden, konden naar hen toe gaan om een antwoord te krijgen op de vraag die van belang was voor die Mens. Hiervoor moest je bij de ruimte gaan zitten, en beginnen na te denken. Soms kwam het antwoord meteen, soms na enige tijd, maar het was zeker dat het kwam, omdat deze constructies, en degenen die

zich hierin hadden teruggetrokken, fungeerden als informatie-ontvanger. Via hen was het gemakkelijker om met de Grote Intelligentie van het Universum te communiceren.

Deze stenen constructies waren de voorlopers van de Egyptische piramides, waarbij gezegd moet worden dat de piramides veel zwakkere ontvangers zijn, ondanks hun enorme afmetingen. Maar de essentie en de functie komen overeen.

De farao's die in de Egyptische piramides begraven zijn, waren ook wijze denkers, in wie ook nog, ten minste gedeeltelijk, het vermogen van de Eerste Oorsprong bewaard gebleven was.

Om een antwoord te krijgen met hulp van de piramides, moesten de overlevenden niet alleen, maar in groten getale naar de piramide komen. Ze moesten langs elk van de vier zijden gaan staan en hun fysieke en mentale oog richten op de top, als het ware omhoog schendend over de schuine wanden van de piramide.

Daar, aan de top, focusten de blikken en de gedachten van de mensen zich in één punt, waarmee een kanaal werd gevormd waardoor het contact met de Intelligentie van het Universum mogelijk werd.

Ook nu nog kan datzelfde gedaan worden om een antwoord te krijgen op een vraag. In het brandpunt waar de mentale focus van de aanwezigen bijeenkomt, vormt zich een energie die wel lijkt op radioactieve straling. Als je een meetinstrument aan de top van de piramide zou aanbrengen, op de plaats van het brandpunt, dan zou dit de aanwezigheid van deze energie registeren. De mensen aan de voet van de piramide zouden ook vreemde gewaarwordingen krijgen.

O, als de huidige mensen toch niet deze zondige trots hadden, deze heersende publieke opinie, het leugenachtige idee dat de vroegere beschavingen dom waren...dan hadden ze het echte doel van de piramides allang kunnen achterhalen. Met alle aandacht van de moderne wetenschappers voor de bouwwijze, hebben ze deze bedoeling nog steeds niet herkend.

Het is allemaal zo simpel: bij de bouw werd – naast fysieke kracht en verschillende hulpmiddelen – altijd mentale kracht gebruikt om de zwaartekracht te verminderden. Hele groepen mensen die over dit vermogen beschikten, hielpen bij de bouw van de piramides. Ook nu leven er mensen die met hun gedachtekracht kleine voorwerpen in beweging kunnen zetten.

Maar de veel kleinere steenconstructies, de voorlopers van de pi-

ramides, maakten een nog veel effectiever contact met de Intelligentie van het Universum mogelijk, en zijn in dat opzicht van onmetelijk grotere betekenis dan de piramides.'

'Waarom, Anastasia? Door hun bouwwijze, door hun vorm?'

'Omdat, Vladimir, levende mensen zich daar terugtrokken om er te sterven. En hun dood was hoogst ongewoon. Ze gingen in eeuwige meditatie.'

'Hoe bedoel je, levende mensen? Waarvoor?'

'Om voor hun afstammelingen de mogelijkheid te scheppen om de kracht die in hun eerste oorsprong is geworteld, terug te halen. Een oude Mens – meestal een van de meest wijze leiders, of een stamoudste – die zijn einde voelde naderen, vroeg zijn familieleden en naasten om hem in de steenkamer te plaatsen. Als hij waardig werd bevonden, werd dat verzoek ingewilligd.'

De zware, massieve dekplaat werd weggeschoven. De Mens ging de steenkamer binnen, en het dak werd weer teruggeplaatst. Eenmaal binnen, was de Mens helemaal geïsoleerd van de materiële buitenwereld. Zijn ogen zagen niets, zijn oren hoorden niets. Een dergelijke volledige isolatie, de onmogelijkheid om ook maar één gedachte aan 'teruggaan' te wijden, maar nog niet te zijn overgegaan naar de andere wereld, de uitschakeling van de gewone zintuigen om te voelen, te zien en te horen, openden de mogelijkheid van volledig contact met de Intelligentie van het Universum, en boden inzicht in vele verschijnselen en ook in het gedrag van mensen op Aarde. En, het allerbelangrijkste is, dat ze vervolgens hun inzichten konden doorgeven aan de overlevenden en ook aan de volgende generaties. Het tegenwoordig gangbare woord dat het dichtst in de buurt komt van die toestand, is 'meditatie'. Maar dat is slechts kinderspel vergeleken bij meditatie in de eeuwigheid.

Nadien gingen mensen naar deze stenen ruimte toe, haalden de stop uit de opening, en brachten tijd door met de in de steenkamer wonende gedachten en vroegen met hun eigen gedachten om advies. De Geest van Wijsheid was daar altijd aanwezig.'

'Anastasia, maar met welke middelen kun jij het bestaan van zulke constructies bewijzen aan de tegenwoordig levende mensen, en hoe wil je bewijzen dat hier mensen in eeuwige meditatie zijn gegaan?'

'Dat kan ik! Daarom vertel ik het ook.'

'Hoe dan?'

‘Heel simpel. Want die stenen ruimtes... die bestaan ook vandaag nog. Jullie noemen ze tegenwoordig *dolmen*.⁵ Je kunt ze zien en aanraken. En alles wat ik vertel, nagaan.’

‘Wat??? Waar? Kun je de plaats aanwijzen?’

‘Ja. Bijvoorbeeld, in Rusland, in de bergen van de Kaukasus, niet ver van de steden die tegenwoordig Gelenzjik, Toeaps, Novorossisk en Sotsji heten.’⁶

‘Ik zal het uitzoeken. Ik zal er zeker naartoe gaan. Ik kan het nog steeds niet geloven, dat zulke dingen bestaan. Ik zal het nagaan.’

‘Natuurlijk, ga het na. De plaatselijke bevolking is op de hoogte van het bestaan van de dolmen, maar hecht er geen betekenis aan. Veel dolmen zijn al geplunderd. De mensen begrijpen hun ware betekenis niet. Ze zijn niet op de hoogte van de mogelijkheid om met hun hulp contact te leggen met de wijsheid van het Universum. Degenen die in eeuwige meditatie zijn gegaan, kunnen nooit meer een materiële belichaming aannemen. Ze hebben de eeuwigheid opgegeven ten behoeve van hun afstammelingen, en nu blijkt dat er geen vraag meer is naar hun kennis en mogelijkheden. Dit is voor hen reden voor diepe bedroefdheid en zielenleed.

Een bewijs dat er in het verleden levende mensen in die kamers zijn gegaan om er te sterven, is te vinden in de positie van de skeletten die in de dolmen worden aangetroffen. Sommige zijn liggend overleden, sommige zittend in een hoek of achteroverleunend tegen een stenen plaat. De tegenwoordige mensen hebben dit feit geconstateerd. Het is beschreven door jullie wetenschappers, maar opnieuw is er geen betekenis aan toegekend. Er is geen serieus onderzoek naar de dolmen gedaan. De plaatselijke bevolking vernielt de dolmen. De stenen platen zijn door enkelen gebruikt om nieuwe gebouwen neer te zetten.’

---

⁵ *Dolmen* – Megalithische tombe(n) (ook wel bekend als *poort-tombe*) van zware, rechtopstaande stenen (met een gewicht van tussen de 5000 en 13000 kg ieder) met een zelfs nog grotere vlakke steen als deksteen en een klein verzegelde toegangspoort aan de voorkant. Hoewel deze specifieke tombeconstructie alleen voorkomt in de noordwestelijke Kaukasus, wordt de term *dolmen* ook gehanteerd voor megalithische configuraties in Engeland, Ierland, het Middellandse-Zeegebied en Noord-Europa.

⁶ Gelenzjik, Toeaps, Novorossisk en Sotsji – steden aan de oostkust van de Zwarte Zee.

Anastasia liet haar hoofd treurig zakken en zweeg. Ik beloofde haar: 'Ik zal hen vertellen wat je gezegd hebt. Ik zal hen alles uitleggen, zodat ze niet meer gaan plunderen en vernielen. Ze zullen niet meer schamper doen over deze plaatsen. Ze wisten het tenslotte gewoon niet...'

'Denk je dat het je lukt om het uit te leggen?'

'Ik zal mijn best doen. Ik ga naar die plaatsen toe en probeer het uit te leggen. Ik weet nu nog niet hoe. Maar ik zal die dolmen vinden, ze mijn eer betuigen en het alle mensen uitleggen.'

'Dat zou goed zijn. En, als je naar die plaatsen gaat, betuig dan alsjeblieft ook je respect aan de dolmen waarin mijn oermoeder is heengegaan.'

'Verbazend! Hoe kun jij weten, dat jouw oermoeder in die regio leefde en hoe ze is overleden?'

Anastasia antwoordde:

'Hoe kun je nu niet weten, Vladimir, hoe je voorouders leefden en wat ze deden? Hoe kun je nu niet weten wat ze wilden, wat ze nastreefden? En mijn verre moeder verdient het zeker dat ze in de herinnering voortleeft. Alle moeders in mijn familie hebben haar wijsheid doorgekregen. Ook mij helpt ze nog vandaag.

Mijn oermoeder was de vrouw, die over de volmaakte kennis beschikte hoe je bij het geven van borstvoeding de zuigeling het vermogen kon meegeven om met de Intelligentie van het Universum te communiceren. Zelfs in haar tijd al, begonnen de mensen van die beschaving waarin zij leefde, deze kennis te veronachtzamen, net zoals deze kennis tegenwoordig genegeerd wordt. Tijdens het voeden van het kind mag de moeder zich niet laten afleiden door willekeurige gedachten, maar dient ze al haar aandacht aan het kind te schenken. Zij wist, waarover ze na moest denken en hoe, en dus wilde ze haar kennis met alle mensen delen.

Mijn oermoeder was nog helemaal niet zo oud, toen ze het stamhoofd vroeg om haar in een dolmen te plaatsen. Het stamhoofd begon wel al oud te worden en ze wist dat zijn opvolger haar verzoek nooit zou inwilligen. Vrouwen kregen slechts bij uitzondering toestemming om in de dolmen te gaan. Het oude stamhoofd had respect voor mijn oermoeder, en een diepe eerbied voor haar kennis, en hij stond het haar toe. Hij kon alleen geen mannen vinden die de zware dekplaat van de dolmen opzij wilden tillen, en deze weer te sluiten

zodra mijn oermoeder was binnengegaan. Dus moest dit gedaan worden door vrouwen, alleen vrouwen.

Maar er bezoekt allang niemand meer de dolmen van mijn oermoeder. Niemand interesseert zich voor haar kennis. En ze wilde deze kennis zo graag met iedereen delen. Ze wilde dat de kinderen gelukkig zouden zijn en dat ze een vreugde zouden zijn voor hun ouders.'

'Anastasia, als je wilt, ga ik naar die dolmen toe en vraag ik haar, hoe je zuigelingen borstvoeding moet geven, en waarover je daarbij moet denken. Vertel jij me, waar ik deze dolmen kan vinden?'

'Goed, dat zal ik je vertellen. Alleen zul jij haar antwoord niet kunnen begrijpen. Jij bent per slot van rekening geen zogende moeder. Jij weet niet wat een moeder die haar zuigeling voedt, voelt. Alleen vrouwen, zogende moeders, zijn in de positie om haar te begrijpen. Ga gewoon naar die dolmen toe, loop erheen en raak hem aan. Denk aan iets goeds over mijn oermoeder, dat zal ze heel fijn vinden...'

We zwegen een tijdje. Ik was verbaasd dat ze zo gedetailleerd kon beschrijven waar de dolmen precies stonden, voldoende informatie om me met eigen ogen te kunnen overtuigen – en ik was niet van plan mijn twijfels over hun bestaan te uiten. Wel vroeg ik haar om me een of ander bewijs te geven van de mogelijkheid om contact te maken met de onzichtbare en voor mij nog steeds onbegrijpelijke wijsheid van het Universum. Waarop Anastasia antwoordde:

'Vladimir, als je alles wat ik zeg voortdurend in twijfel trekt, dan zal ieder bewijs van mijn kant voor jou ook onbegrijpelijk en niet overtuigend lijken. En ik zal heel veel tijd nodig hebben om het allemaal te verklaren.'

'Wees niet beledigd, Anastasia, maar jouw ongewone heremietenbestaan...'

'Hoe kun je dit nou een heremietenbestaan noemen, als ik in de gelegenheid ben om met alles en iedereen op Aarde te communiceren, en met nog beduidend meer dan dat? Op Aarde zijn zoveel mensen die omringd zijn door andere eenzame mensen, net als zichzelf. Dat zijn de echte kluzenaarsoorden. Het is niet beangstigend om alleen te zijn. Het is veel beangstigender om alleen te zijn terwijl je aan alle kanten omringd bent door anderen.'

...